

VERBUOTOJAS

Kodėl vyrai tokie šlykštynės?

Beveik neabejoju, kad mus seka. Dar kartą dirsteliu per petį, ir prašom – jis vis dar ten. Ligonis. Pastebėjau jį, kai išėjome iš tualetų, ir jis vilkosi mums iš paskos iki pat „Greičio“. Koktu. Argi neakivaizdu, kad mes čia su mokyklos ekskursija? Kas jam negerai? Šlykštūs šunsnukiai, ne kitaip.

Užpakalinėje kišenėje suvibruoja telefonas. Ferdis. Bendra-moksliai patraukė į kitą atrakcioną.

– Jie atsistojo į eilę prie „Spiečiaus“, – pranešu Lorelei. Kol buvome tualete, kiti nuėjo mūsų nelaukę. Prisiekiu, Lorelės pulsė didumo sulig žirniu.

– Gerai... – nutęsia ji.

Pasukame į kitą pusę ir iš tolo aplenkiamo „Potvynio bangą“, kad nepermirtume. Lorelė pliurpia toliau. Apsimesdama, kad taisausi plaukus, dar kartą dirsteliu per petį.

Kas per velnias? Tas pėdsekys pasuko mums iš paskos.

Gerai, dabar jau darosi nejauku, bet vis tiek stengiuosi klausyti, ką sako Lorelė:

– Ta prasme.

Kodėl ji taip demonstruojasi? Suprantu, kad juodu su Harisonu – pora, bet ar būtina nuolat jį glostinėti ir trintis į jį kaip rujojančiai kalei? Ar nežino, kas yra orumas?

Vėl žvilgteliu. Jis vis dar mus seka. Šūdas. Atrodo per trisdešimties. Ne toks senas, kad tikty man į tėvus, bet nedaug trūksta.

Patraukiame takeliu, vedančiu tiesiai prie atrakciono. Įėjimas panašus į ateivių nuniokotą miestą: degantis greitosios automobilis, policijos sirenos ir aprūkusi telefono būdelė. Visai šaunu, bet...

– Jana, ar tu manęs?..

– Klausyk, – pertraukiau prigludama jai prie šono. – *Nežiūrėk atgal*, bet man atrodo, kad mus seka.

– Ką? – ji, žinoma, iškart atsisuka.

– Lorele!

– Kuris? – klausia atsigręžusi į mane. – Tas hipsteris?

– Taip, – sušnypščiu. – Prisiekiu, sliūkina mums iš paskos nuo tada, kai išėjome iš tualetų.

– Tikrai? Fui! Koks iškrypėlis, – nusivaipo Lorelė ir, apsimesdama, kad nusibraukia nuo veido liemenį siekiančius plaukus, žvilgteli dar kartą. – O Dieve, Jana, jis eina prie mūsų.

– Ką?

– Sveikos! Atsiprašau! – šūkteli jis.

Kas čia dabar?

– Nesustok, – sakau. Kartais statybininkai nuo pastolių šūkteli mums kokią nesąmonę, bet iki šiol dar niekas manęs nesekė. Kraupu. O juk tikėtumeisi, kad sumautuose atrakcionuose būsi saugus.

– Atsiprašau, kad trukdau, bet gal galime trumpai šnektelėti?

– Pažiūrėkim, ko jis nori. Gal ką nors pametei.

– Lorele, ne...

Bet jau per vėlu. Jis žengia tiesiai prie mūsų.

– Oho, kokia tu greita... niekaip nepaveju, – kreipiasi tiesiai į mane. – Aš Tomas Karnis. Esu...

Virš galvų pralekia „Spiečiaus“ vagonėlis ir vyriškio balsą nustelbia pramogautojų klyksmas. Plaukų sruogos lyg kaspinais prisiplaka man prie veido.

– Ką? – sušunku.

– Klausiau, kiek tau metų?

– Tau per jauna, iškrypėli, – nusivaipo Lorelė.

Vyriškis, Tomas, šypteli, įkiša ranką į kuprinę, ištraukia vizitinę kortelę ir pakiša man po nosimi.

MODELIŲ AGENTŪRA „PRESTIŽAS“

Tomas Karnis

Modelių paieškų skyriaus vadovas

Sumirkčioju. Pro šalį vėl dundant vagonėliui, jo lūpos juda be garso, girdžiu tik riksmus.

– Ką sakėte?

– Klausiau, ar kada esi dirbusi modeliu? – pakartoja jis. *Neatrodo* kaip pedikas, nors kažin ar tai ką nors reiškia. Panėsi į Šordičo hipsterį: megzta kepuraitė, plastikiniai akiniai, languotos flanelės marškiniai. Lažinuosi, kad turi sulankstomą dviratį.

– Rimtai? – atšauna Lorelė. – *Jana?*

Stengiuosi nekreipti dėmesio į jos balso toną.

– Ne, – sumurmu. Nekenčiu, kaip susinervinus skamba mano balsas. Kaip drūto vyro. Palyginimui galite įsivaizduoti Hagridą.

– Tavęs niekada nekalbino jokia agentūra?

– Ne, – ir vėl vyriškas balsas. Jis rimtai? Modelių agentūra? Pala, ar jis kalba apie pornomodelius? Nes *niekas* nenorės žiūrėti į plokščią mano subinę.

– Oho, kaip keista, – nusistebi Tomas Karnis. – Kiek, sakei, tau metų?

– Šešiolika, – atsakau. Karšta kaip pragare, viena tų birželio dienų, kai reikia traukti stipriausią saulės kremą. Šlaunys po džinsiniais šortais lipnios, vilkiu „Nirvanos“ marškinėlius ir aviu purvinius, seniausius nebe baltus konversus. Ką tik baigėsi egzaminai ir

mokykla ta proga atvežė mus į Torpo parką. Oras net tirštas nuo įdegio kremų, cukraus vatos, dešrainių, garstyčių ir kečupo kvapo.

– Kam tu jam sakai? – paprotina Lorelė ir trukteli mane už rankos. – Gal jis pedikas. Verčiau eime ieškoti mokytojos.

– Atsargumas ne pro šalį – pasitaiko ir tokių, kurie tik apsimeta talentų ieškotojais, – bet prisiekiu, kad aš rimtai. „Prestižas“ yra viena geriausių Londono agentūrų. Gali paskambinti į biurą arba apsilankyti interneto svetainėje. Kuo tu vardu?

Apie mažą nieko neišmanau, bet apie „Prestižą“ esu girdėjusi. Jie atstovauja Klarai Kis. Mes ją dieviname. Ji irgi iš Londono.

– Aš Jana. Jana Novak.

– Gražus vardas. Iš kur tu?

– Iš Batersio, – atsakau. Išgirdus mano vardą visiems kyla tas pats klausimas. – Bet mano tėvai serbai.

– Puiku. Žinai, koks tavo ūgis?

Per didelis.

– Nežinau, – patraukau pečiais. – Gal metras aštuoniasdešimt? – tikiuosi. Nenoriu būti aukštesnė nei metro aštuoniasdešimties. Visada dėl viso pikto susikūprinu.

Pralekia dar vienas rėksnių vagonėlis.

– Klausyk, – taria Tomas. – Paimk mano kortelę. Kitoje pusėje – telefono numeris. Aš tavęs nespaudžiu, bet jeigu nori, pasikalbėk su tėvais ir susitiksime biure, kaip pridera.

– Biče, tu rimtai? – aikteli Lorelė stodamasi tarp mūsų.

– Šimtu procentų. Toks mano darbas, – nusišypso. Jo dantys kaip „Monopolio“ nameliai – pernelyg tobuli, kad būtų tikri. – Jeigu galima jį taip pavadinti. Vaikštau po festivalius ir atrakcionų parkus, kur daug paauglių, ir ieškau naujų veidų.

– Kietai, – išpučia akis Lorelė. – O aš negalėčiau būti modeliu?

Ne, Lorele, tik nepradėk. Kaip nejauku. Bet Tomas nesuglums ta – atsitraukia per žingsnį ir įdėmiai ją nužvelgia. Lorelė *daug* gra-

žesnė nei aš. Maža nosytė ir tarsi nuo alergijos papurtusios lūpos, kurios varo vaikus iš proto.

– Kuo tu vardu?

– Lorelė Ros.

– Lorele, tu išties labai graži mergina, bet koks tavo ūgis?

– Metras šešiasdešimt penki, – atsako tyliai. – Tačiau čia be pakulnės!

Jis užjaučiamai šypteli.

– Jei atvirai, mūsų apatinė riba – metras septyniasdešimt du.

– Keitė Mos metro septyniasdešimties...

– Keitė Mos yra Keitė Mos, – šypsodamasis atsako Tomas.

– A. Gerai.

– Bet labai norėčiau, kad tu, Jana, mums paskambintum. Aš rimtai.

Lorelės veidas persimaino, žiauna atvimpia ir ji karštligiškai sumojo žinutę. Atsisuku į Tomą. Papurtau galvą.

– Aš? Tikrai?

Jis išsišiepia.

– Jana, aš nuoširdžiai *apstulbęs*, kad iki šiol niekas tavęs neužmatė. Paprašyk tėvų, kad man paskambintų, gerai? Geros dienos ir nepamirškite saulės kremo, – taip taręs nueina ir jį praryja ispanų turistų minia, o aš svarstau, ar man nepasivaideno. Gal čia nuo gryno oro?

– O Dieve, Jana! Ar man akyse rodosi? – tarsteli Lorelė. Na, abiem pasivaidenti, ko gero, negalėjo. Ji šokčioja nuo vienos kojos ant kitos, tarsi jai vėl reikėtų pasiusioti. – Greičiau! Turime surasti Sabą ir kitus!

Gūžteliu pečiais. Nužvelgiu žvilgančią kortelę savo delne. Nykščiu perbraukiu išpaustas raides. Atrodo *prabangiai*. Kažkuo primeina tą tipelį Čarlį ir auksinį jo bilietą.

– Tai buvo DIDŽIOJI AKIMIRKA.

– Kodėl didžioji?

– Nes... viskas pasikeitė.

– Į gera ar į bloga?

– Jana?

– Į gera. Bent jau iš pradžių.

„PRESTIŽAS“

Mano šeimoje žemų nėra. Tėtis aukštas, mama aukštoka, Milošas aukštas. Seniai buvo aišku, kad būsiu aukšta.

Dėl savo ūgio turiu pritūpti prieš veidrodį, nes mano miegamasis palėpėje nuožulniomis lubomis. Visu ūgiu galiu atsistoti tik kambario viduryje. Rimtai.

Gal man visai susisuko smegenėlės? Neįsivaizduoju, *kas* norėtų matyti mane kažką reklamuojant. Taip, aš beprotiškai aukšta ir suprantu, kad drabužių modeliai įprastai aukšti, bet atrodau kaip išstypusi, perkarusi išsigimėlė. Mokykloje apsimetu, kad negirdžiu, kaip mane pravardžiuoja Milžine, Halke, Olimpija Maksima, Transvestitu, Galijotu, Svirduliu, Slendermenu (jei atvirai, šitas juokingas net ir man), Dalba, Alyvute Oil ir King Kongu. Niekas manęs nebenustebins. Visiems užkliūva ne mano ūgis, o svoris: *Garantuotai anoreksikė. Pažiūrėk, kokios liesos kojos! Kaip pagaliukai!* Todėl demonstratyviai kemšu sūrio skonio traškučius. *Tada bulimikė.*

Vilkiu savo vienintelį bikinį – violetinį su tamsiai mėlynais taškučiais. Esu jį vilkėjusi tik kartą – prieš dvejus metus Mikone – bet ir tada viešumoje jaučiausi lyg nuoga. Visą savaitę vaikščiojau su marškinėliais. Kaip išvažiavau baltas sūris, taip ir grįžau. Šiandien turėsiu nusirengti prieš svetimus žmones – buvau įspėta iš anksto. Turbūt normalu, kad nori pamatyti mano kūną. Bet jis toks keistas. Aš nė iš tolo neseksuali. Neturiu nei papų, nei užpakalio, vieni kau-

lai ir išsikišę sąnariai. Atrodau kaip vaikstantis skeletas. Esu netgi *negraži* – paveldėjau kumpą tėčio nosį.

Vaikinams mokykloje patinka Emilė Porter (kaušelis D) ir Tija-na Bleik (DD), o ne aš, bet nieko tokio – aš turiu Ferdį. Svarbu, kad jam patinku, o ant visų kitų man nusispjaut.

Atsidūstu. Ką, po velnių, reikėtų apsirengti einant į modelių agentūrą? Neturiu gražių drabužių. Gražūs drabužiai man netinka. Turiu apsipirkti aukštaūgių skyriuje, antraip rankovės vos dengia alkūnes. Išsirenku aptemptus džinsus ir juodus su baltu dryžuotus marškinėlius, nes Lorelė sako, kad su jais atrodau kaip prancūzė, o tai, mano supratimu, tas pat, kas madinga. Kojas įkišu į papilkėjusius konversus.

Nubėgu apačion pusryčių, bet skrandis iš jaudulio susitraukęs kaip razina. Tas pats buvo per egzaminus. Ištvėriau tik su imodiu-mu ir didžiausiomis valios pastangomis.

– Žiūrėkite, modelis, – nusivaipo Milošas. Mažas bjaurus šaipūnas.

– Užsičiaupk, – atšaunu ir praeidama pliaukšteliu per pakaušį.

– Mama, ar matei? Ji mane užsipuolė.

– Užsidirbai, – atsako mama paduodama man lėkštę su riestainiu. – Valgyk.

– Man greičiausiai smegenų sutrenkimas, bet koks skirtumas, – paburba Milošas ir įdėjęs lėkštę į indaplovę išeina ruošti mokyklai. Jam mokslo metai baigsis dar tik po dviejų savaičių. Ak, kaip gaila, šūdžiau.

Aptepu riestainį „Nutella“. Gal mano urzgiantis skrandis vis dėlto alkanas?

– Ko norėsi? Arbatos, kavos, sulčių? – Mama amžinai nenu-stygsta vietoje; zuja po virtuvę kaip kokso prisiuosčiusi kandis. Gal todėl mes visi tokie liesi – nes nemokame atsipalaiduoti?

– Sulčių. Mhm, ar yra obuolių?

– Milošas visas išgėrė. Liko apelsinų.

– Mama, obuolių sultys mano! Milošas jas išgeria tyčia! Jis jų išvis nemėgsta!

– Nupirksiu dar, – skėsteli rankomis ji.

– Kur tėtis? – Duryš virtuvės gale, vedančios į mažytį mūsų sodelį, atdaros. Gal jis pusryčiauja lauke. Regis, laukia dar viena graži diena. Kalbama, kad nėra užregistruota karštesnio birželio nei šiomet.

– Jau išėjo.

– A. Maniau, važiuos su mumis.

– Ne, jam rytinė pamaina. – Jis vairuoja metro traukinius, važiuojančius Beikerlo linija. Prakeikimas. Jis bent jau mano pusėje. Bet to ir reikėjo tikėtis... – Jana, tikrai šito nori?

Užverčiu akis ir nuryju didelį gurkšnį apelsinų sulčių.

– Fui, čia tos su minkštimu? Kaip šlykštu, kodėl visada...

– Jana Katarina.

Prisidirbau.

Atsidūstu.

– Tėtis pritaria...

– Negalvok apie tėvą. Kaip tau atrodo?

– Man atrodo... – žodžius renku labai atsargiai, nes mama nieko nepamirš ir viską, ką pasakysiu, vėliau panaudos kaip įrodymą. – Kad verta nueiti ir pažiūrėti, ką jie siūlo. Tau ne? – Ji suspaudžia lūpas taip, tarsi burnoje laikytų visą citrinos skiltelę. Tai jos NEPATENKINTA mina. – Mama?

– Manau, kad modeliu gali būti ir po dvejų metų, po egzaminų.

Ji nesupranta. Dažniausiai tokiais atvejais prikandu liežuvį, bet šįkart viskas kitaip. Čia ne tas pats, kaip keista mano užgaida griežti smuiku, kai buvau dvylikos. Nors, turiu pripažinti, jos žodžiuose yra tiesos. Modelio darbas – nėra mano vaikystės svajonė (vaikystėje norėjau būti stiuardėsė arba dinozauras), bet pasitaikė tokia proga!